

г) расширить кругозор, стимулировать творческую работу, приобрести опыт самостоятельного мышления.

Кроме того, учащиеся приобретут такие знания и умения, которые будут достаточны для преподавания предмета "Логика", который включен в школьные избирательные дисциплины.

Однако таким образом проблема все еще не получает комплексное решение, так как большинство учителей математики общеобразовательных школ получили высшее образование десятилетия назад, когда основы логики не имели достаточного распространения в курсах. Поэтому первоочередной задачей становится улучшение системы переподготовки учителей. Следует отметить, что в системе образования Армении в этом направлении проделана большая работа: разработаны концепции курсов переподготовки, изготовлены необходимые руководства и пособия, при создании которых было осуществлено серьезное сотрудничество также с международными организациями.

Таким образом, другим, пожалуй, наиболее практичным способом улучшения ситуации логической подготовки является усиление компонента основ логики в процессе переподготовки учителей. За последнее десятилетие были разработаны пособия и руководства, которые служат этой цели [3], [4]. Тем не менее, следует отметить, что содержание вышеуказанных тем значительно емкое, в то время как по программе переподготовки им предоставлено всего лишь 5 часов (соответственно по темам 3 часа и 2 часа), что составляет около 6% от общего количества часов курса. Проблема увеличения количества часов возможно связана с организационными и другими вопросами, но важность повышения уровня логической подготовленности учителей требует найти альтернативные способы ее решения. Мы считаем, что таким путем может служить:

а) проведение семинаров по темам, посвященных логике в школьных центрах, в педагогических вузах,

б) публикация научно-методических и учебно-вспомогательных пособий по логике, освещение вопросов, связанных с логикой в педагогической прессе, используя также возможности ИКТ.

1. Микаелян Г. С., Основы обучения алгебре, Ереван, Эдит Принт, 2003, 188 стр. /на армянском языке/

2. Мкртчян А.Т., Методические вопросы обучения элементам логики, учебно-методическое пособие для студентов отдела математики педагогических вузов и для учителей математики, Ереван, Чартарагет, 2016, 104 стр. /на армянском языке/

3. Акобян С. Э., Краткий справочник по логическим знаниям, Математика в школе, № 4-5, Ереван, 2001, стр. 90-103. /на армянском языке/

4. Руководство по повышению квалификации и переподготовке учителей математики, подлежащих очередной аттестации; Акобян С. Саргсян Р. /Ереван, Тигран Мец, 2013, 168 с. /на армянском языке/

5. Брутян Г. А., Курс логики, Ереван, Издательство ЕГУ, 1976 г, 508 с. /на армянском языке/

Н. М. Авшенюк
м. Київ, Україна

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ В АВСТРАЛІЇ: АКТУАЛІТЕТИ ХХІ СТОЛІТТЯ

Реформування освіти є пріоритетом політики австралійського уряду впродовж останніх тридцяти років. Про це свідчать провідні документи національної освітньої політики (Hobart Déclaration (1989), Adelaide Déclaration (1999), Melbourne Déclaration (2008)), в яких підкреслюється важливість забезпечення якісної освіти для всіх і, насамперед, поліпшення якості професійної підготовки і розвитку вчителів [1, 423]. Досягнення цієї амбітної мети на загальнонаціональному рівні передбачає запровадження низки урядових заходів, спрямованих, зокрема на стандартизацію педагогічної освіти. В межах нашого дослідження на основі структурно-функціонального аналізу основних урядових ініціатив з'ясуємо їх роль у поліпшенні результатів навчання австралійських учнів та забезпечення високих показників їх успішності на міжнародному рівні.

Вивчення автентичних джерел з окресленої проблеми засвідчило наявність чотирьох інституцій, створених урядом країни з метою підвищення якості освіти, а саме: Агентства з якості та стандартів вищої освіти (Tertiary Education Quality and Standards Agency), Австралійського Інституту викладання та шкільного лідерства (Australian Institute for Teaching and School Leadership), Управління з розроблення курікулуму, оцінювання та звітності Австралії (Australian Curriculum, Assessment and Reporting Authority) та Освітні послуги Австралії (Education Services Australia).

Зауважимо, що ключовою спонукою у загостренні уваги до проблеми поліпшенні якості педагогічної освіти і професійної діяльності вчителів стало оприлюд-

нення результатів дослідження учнівської успішності з читання, проведеного австралійськими науковцями (С. Томсон, Л. ДеБортолі, М. Ніколас, К. Гілман, С. Баклі) упродовж трьох років у межах Міжнародної програми з оцінювання освітніх досягнень учнів - PISA. Вони засвідчили суттєву різницю між уміннями учнів з найвищої та найнижчої соціальної верств населення [2]. Вирішення значеної проблеми педагогіки вбачають у забезпеченні всім учням країни рівного доступу до якісної освіти, яку мають надавати якісно підготовлені педагогічні працівники.

У свою чергу наголосимо, що нині в Україні відбуваються позитивні зрушення щодо забезпечення якості вищої освіти, зокрема її педагогічної ланки (оновлення законів та нормативних актів, створення Національного агентства забезпечення якості вищої освіти, співпраця з міжнародними організаціями в сфері забезпечення якості освіти, створення Національної рамки кваліфікацій, запровадження закладами вищої освіти внутрішньої системи забезпечення якості). Проте наша країна займає досить низькі позиції у світових рейтингах якості освіти (63 місце зі 140 країн за параметром якості вищої професійної освіти "The Global Competitiveness Report" (2018)) [3, 577]. Ураховуючи схожість змін, які відбуваються у вітчизняній системі педагогічної освіти останніми роками, запровадження конструктивних ідей австралійського досвіду може бути цінним для України. Наш дослідницький інтерес зосереджено на аналізі специфіки діяльності Агентства з якості та стандартів вищої освіти Австралії (далі - Агентство).

Агентство створене австралійським урядом у 2009 р. у відповідь на зафіксований низький рівень якості вищої освіти Австралії, порівняно з іншими соціально й економічно розвиненими країнами [4]. Воно є одним з чотирьох нових регуляторних заходів керівництва країни, спрямованих на підвищення якості вищої освіти, а саме: створення Агентства з якості та стандартів вищої освіти; Національного реєстру провайдерів вищої освіти; Рамки стандартів вищої освіти; веб-сайту «Мій університет».

Перегляд нормативних документів Міністерства освіти Австралії засвідчує, що Агентство є незалежним регуляторним органом, мета якого полягає у забезпеченні студентам високої якості освітніх

послуг у будь-якому закладі вищої освіти Австралії. Діяльність цієї інституції з регулювання якості вищої освіти передбачає реалізацію таких механізмів: реєстрація провайдерів, інституційна акредитація, забезпечення якості міжнародної освіти.

Натомість, у Реєстрі вищої освіти, який офіційно називається Реєстром Австралійської рамки кваліфікацій, ліцензованих закладів освіти та акредитаційних органів Австралії (Australian Qualifications Framework Register of Recognised Education Institutions and Authorised Accreditation Authorities in Australia), зафіксовано чинні кваліфікації та провайдери освітніх послуг, що акредитовані для присвоєння зареєстрованих кваліфікацій. Зазначимо, що усі заклади вищої освіти, які хочуть отримати державні гранти або студенти яких розраховують на державну допомогу, повинні отримати урядову ліцензію, схвалену Міністром освіти Австралії.

Типи провайдерів вищої освіти у Реєстрі поділяються на три категорії: 1) університет, 2) провайдер, що сам акредитується; 3) провайдер, що акредитується іншими інституціями. Університет визначається як інституція, що створена або визнана університетом шляхом ліцензування Австралійським Урядом. Провайдер освітніх послуг, що самостійно акредитується, - це інституція вищої освіти, яка відрізняється від університету, але включена до Реєстру як навчальний заклад, уповноважений присвоювати свої кваліфікації. В Австралії налічується 39 закладів вищої освіти університетського типу та 5 неуніверситетського типу, що само-акредитуються. До категорії провайдерів вищої освіти, що не само-акредитуються, належать навчальні заклади, визнані законодавством штату або території, які пропонують щонайменше один акредитований курс з присудженням диплому про вищу освіту. Вони вносяться до відповідного списку не-само-акредитованих закладів вищої освіти та розміщуються в загальнонаціональному Реєстрі. В Австралії налічується близько 120 не-само-акредитованих провайдерів освітніх послуг.

Уся інформація про провайдерів вищої освіти розміщується на спеціальному сайті «Мій університет», за допомогою якого студенти можуть обрати навчальний заклад на основі таких даних: співвідношення студентів до педагогічного персоналу; результати опитувань студен-

тів щодо якості освіти; перелік сформованих компетентностей у випускників; рівень навчальної успішності випускників; інформація про оплату за навчання; доступ студентів до освітніх послуг; якість викладання та навчання (<https://www.universitiesaustralia.edu.au/>)

У цілому, австралійське суспільство переконане, що зазначені урядові ініціативи, зокрема створення Агентства з якості та стандартів вищої освіти Австралії, сприяють усуненню обмежень на доступ до закладів вищої освіти молоді з різних соціальних верств населення, а також трансформації австралійських університетів, ураховуючи запит сучасного ринку освітніх послуг і ринку праці.

Література

1. CMeara J. Australian teacher education reforms: reinforcing the problem or providing a solution? / James CMeara // *Journal of Education for Teaching: International research and pedagogy*. - 2011. - № 37 (4). - P. 423-431.
2. Thomson, S., De Bortoli L., Nicholas M., Hillman K., Buckley S. Challenges for Australian education: Results from PISA 2009 / S. Thomson, L. De Bortoli, M. Nicholas, K. Hillman, S. Buckley. - Australian Council of Educational Research, 2011. - Retrieved from: <http://www.acer.edu.au/ozpisa/reports>
3. Schwab K. The Global Competitiveness Report 2018 / Klaus Schwab. - Geneva: World Economic Forum, 2018. - 671 p.
4. Commonwealth of Australia. Tertiary education quality and standards agency - Overview. Department of Education, Employment and Workplace Relations (DEWWR), 2011. - Retrieved from: <http://www.deewr.gov.au/HigherEducation/Policy/teqsa/Pages/Overview.aspx>

В. Г. Бондар
м. Черкаси, Україна

ЗАСТОСУВАННЯ ТЕХНОЛОГІЙ РОЗВИТКУ КРИТИЧНОГО МИСЛЕННЯ У ПРОЦЕСІ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ ЗАКЛАДУ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ

Входження України до європейського освітнього простору супроводжується зростанням вимог до рівня професійної компетентності майбутніх вихователів та в цілому фахівців як гарантів конкурентоспроможності на ринку праці.

Сьогодення потребує від майбутніх фахівців вміння розв'язувати складні проблеми, приймати зважені та важливі рішення, критично ставитися до обставин, порівнювати альтернативні точки зору, постійно само розвиватися та самовдосконалювати свої знання.

Із зростанням вимог до професійної підготовки педагогів постає гостра необхідність у пошуку нових підходів до підготовки майбутніх вихователів, які б володіли не лише комплексом знань і професійними вміннями та навичками, але й здатними швидко орієнтуватися в нових педагогічних досягненнях. Тому великого значення набуває підвищення ефективності навчання й якості знань, формування професійної компетентності, засобами інноваційних технологій та активних методів навчання, до яких і належить технологія розвитку критичного мислення (ТРКМ). [1, 21-22]

Американський філософ і педагог Джон Дьюї вважав, що критичне мислення виникає тоді, коли студенти починають займатися конкретною проблемою: «Тільки борючись із конкретною проблемою, відшукуючи власний вихід зі сформованої ситуації, вони дійсно думають» [2].

На думку С. Терно, критичне мислення - це здатність використовувати певні прийоми обробки інформації, що дозволяють отримати бажаний результат. Це вміння робити логічні умови виводи, приймати обгрунтовані рішення, оцінювати позитивні й негативні риси як отриманої інформації, так і самого розумового процесу [4].

У працях В. Сухомлинського звертається увага на те, що критичне мислення - це активне ставлення до явищ навколишнього життя, прагнення пізнавати і знати, системність, тобто цілеспрямований добір об'єктів пізнання, понять, висновків, гнучкість, самостійність, критичність. [3, 109].

Отже, критичне мислення - це здатність виділити проблему, яку необхідно розв'язати, самостійно знайти, обробити і проаналізувати інформацію, логічно побудувати свої думки, навести переконливу аргументацію, здатність мислити мобільно, обирати єдино вірне розв'язання проблем, бути відкритим для сприйняття думок інших, і одночасно принциповим у відстоюванні своєї позиції.

Метою технології розвитку критичного мислення є навчити такому сприйняттю навчального матеріалу, у процесі якого інформація, що дістає студент, розумілася би, сприймалася би з власним досвідом, і на її ґрунті формувалося би власне аналітичне судження.